

Brev till Selma Lagerlöf från Valborg Olander: 1924-1925 maj - 70

Olander, Valborg,

HS L 1:1

National Library
of Sweden

Blingsarvet, Söndagen 1925.
[10.4.1925]

Min älskade!

Jag känner inte igen
min egen stil, skrivna med invalid-
penneknäpp och dåligt blått och
rött papper. Men ändå måste
jag med några rader tacka för
ditt brev, som hitkom samtidigt
med mig själv, och berätta, att
jag omgående sände det franska
brevet.

Stuckars min älskade stora
författarsinna, som hade en så
arbetsam söndag! När jag hör
sådant där, känner jag ett

stung i hjärtat och tanken, att
jag borde ha varit hos dig.

Det är ju oförest underbart så
livligt du är i många åtaucka
— roligt, men dygt. Jag förstår,
att du för egen del inte vill
ta tillbaka vad du givit till
Alma Schenon, men pengarna
komma ju till välsignelse så,
som du har fördelat dem. Måke
bara Helena använda dem
med stors framgång än de
föregående! Jag hörd av Luda,
att de fortfarande fundera på
den där lokalen i Bergslagsgrän-
den.

Du är kanske intresserad av
att höra hur det gick mig i Sthm.
Jo, det blev vad teaterkritikerna
benkna kalla en "publiksuccès".
Kraftiga, ihållande applåder och
täck från alla möjliga håll — från
de bortat 200 inbjudna f. d. eleverna,
från valstråstaru(!!), från rektor och
last not least, de båda underis-
ningsräderna från Sthm, som för-
skände, att jag hade misörlat så
mycket av bestående kulturhisto-
riskt värde, att det måste räddas
någon förståelse. Jag sad tappert
nej, vilket förnådde landshövdingen,
som jag nu sig för första gången,

att beröskande be mig uppfylla
rektors Heltens önskan att få in-
förliva föredraget med seminarie-
arkiv.

Den enda som inte sade så mycket
^{ens} som ett konventionellt "tack för
föredraget", var Anna Sörensen.
Hon gick och såg ut som ett åska-
^(hela tiden efteråt)
moln. Efteråt har jag undrat över
vad som kunde vara anledningen
och kan inte gissa på annat än de
hymningsord, som jag infogade till
varande rektor. Det kan inte vara annat.
Hon vill ha sig förbehållet att vara
god vän med honom i ansiktet, men
ha frihet att nedåtta honom i
både överordnade och skolvärlden
i allmänhet. Det vet jag att hon gör.

Ja, för öfrigt är inte annat att
berätta, än att Maria är så dålig, hög
feber, ont i halsen, gruvlig hosta.
Hon var nyss och klädd, när
jag kom, men i dag har jag
förmått henne att hålla sig i
sängen.

Kyist är här så festligt med
blommor och solskur, bofäken
hvis drilla barn man öppnar
ett fönster. Is på sjön och dammen
förstär och antingen bottelöst
eller halt av is på vägarna.

Så att inte lär jag komma
in till staden något, dels för väg-
lagets skull, dels för Marias sjukdom

Gurda var snäll och hälsade
på mig på hotellet, men
när jag i går skulle besöka
henne, voro de vid tåget för
att möta Louise.

Jag vet inte vad jag skall
sida till angående Maria
i Gurdas rum. Jag vill
ju båda det bästa, men jag
är så rädd, att Maria, som
aldrig kan akta sig för för-
kyllning och som är så orolig,
skall bli tillräckligt sjuk där-
inne och då vill Gurda
bekymmer och besvär. Det
behövs bara, att rummen

Mari tycker sig för att mig om att hålla tillräckligt.

189
inte kunna bli så vana, som
Maria är van vid, eller att säng-
kläderna äro svala, så kanske
hon blir tillräckligt i veckotal. Och
då skall det förstås hämtas mat
m. m., och Gurda, som är så snäll,
kommer att bli anlitad.

Men på andra sidan kan det
förstås gå veckor, utan att Maria
behöver begagna rummet.

Nej, nu kom postbudet, och
jag skyndar att sätta punkt. En
god påsk, fri från brev bekymmer,
önskar jag min egen älskade.
Skriver vil snart igen.

Din
S. G.

P.S.

Kommer till Stockholm
onsdags e. m. och hoppas
du kan få tillåt, nej mycket,
arbete från dig.